

CARTIER de noapte

Mama și cu tata m-au făcut la mare dragoste.

Am fost crescută de două bunici – una moldoveancă, alta evreică. Toată copilăria mea, adolescența și o bună parte din anii care au urmat am fost pupată în fund și alintată de aceste două femei care au făcut din mine o putoare extraordinară.

Am făcut școală și liceu cu predare în limba rusă. Două facultăți.

Am lucrat ca dereticătoare, spălătoreasă de vase, vânzătoare de parfumuri ieftine, vânzătoare de parfumuri scumpe în buticuri de lux, am predat rusa nemților, de câțiva ani fac contabilitate pentru ei.

În 2013 mi-am tras un blog pentru maturi, povestind, fără niciun fel de cenzură, experiențele de sex și tot ce ține de relațiile mele cu bărbații. Lola Majeure Blog s-a dovedit a fi unul dintre cele mai citite, criticate și discutate, iar pagina mea de facebook a fost bombardată cu mesaje: de la cele mai tâmpite până la cereri în căsătorie.

Am 35 de ani, sunt căsătorită pentru a doua oară.

Am scos 3 cărți cu ceva mai mult decât amor și destrăbălare în ele.

O am pe Matilda – o mâță nesuferită găsită lângă un tomberon care a pus stăpânire pe mine, făcându-mă să înțeleg cât sunt de mici și neputincioși oamenii.

LOLA MAJEURE

Sweet

Vera

Cruz

ROMAN

Ediția a III-a revăzută

CARTIER de noapte

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe shop.cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Nobles și pe cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău.

Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librăria online, shop.cartier.md, e-mail: vanzari@cartier.md

Colecția *Cartier de noapte* este coordonată de Boris Cremene

Editor: Gheorghe Erizanu

Lectori: Victor Pânzaru, Em. Galaicu Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Vitalie Coroban

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Lola MAJEURE

SWEET VERA CRUZ

Ediția III, noiembrie 2019

Ediția I a apărut în octombrie 2015 la Editura Pontos.

Ediția a II-a: Editura Pontos, 2017.

© 2019, Editura Cartier, pentru prezenta ediție.

Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului
și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Majeure, Lola.

Sweet Vera Cruz: Roman / Lola Majeure; cop.: Vitalie Coroban. – Ed. a 3-a rev. –
[Chișinău]: Cartier, 2019 (Tipogr. „Bons Offices”). – 112 p. – (Colecția „Cartier
de noapte” / coord. de Boris Cremene, ISBN 978-9975-86-375-9).

500 ex.

ISBN 978-9975-86-376-6.

821.135.1(478)-312.5

M 16

*

Alexandra își lipi nasul de sticla udă. Mucus apos îi cădea cuminte din nări, se prelingea pe mustățile abia răsărite ajungând pe bărbie. Oricum e răcită, pe urmă își va sufla nasul. Îi părea rău că în această săptămână nu va merge la Director. Eugen nu-i dă voie. O îndoapă cu pastile chiar și atunci când îi curge apă. Se teme de orice fleac, de niște mucii. Începu s-o doară nasul și se dezlipi de fereastră. Ploaia deveni prea zgomotoasă și asta o scoase din starea de confort. Alexandrei îi plăcea calmul, încetineala și lenea. Lenea o împiedica să-și miște ochii mai departe de sticlă și eșarfa albastră din zare rămase neobservată.

Irina o observase. De când pierduse a doua sarcină, Irina împrumutase de la vecina de peste drum obiceiul să se lipească de fereastră când ploua. Gura-i se deschidea într-un O perfect, buzele, fără nicio urmă de senzualitate, deveneau deodată pline. Putea sta minute în șir fără să-și ia gura de la fereastră. Făcea amor cu ploaia. Micul ei ritual – stropii de ploaie se mișcau spre gura ei ca spermatozoizii spre ovule. Ar fi fost însămânțarea perfectă.

Eșarfa albastră prinse contur. Era o femeie *cu* contur. Își flutura aiurea umbrela. Chiar și prin perdeaua de ploaie îi puteai observa șoldurile. Se mișcau ca și umbrela. Avea picioarele slabe. Nu le acorda nicio atenție. Mergeau parcă de la sine, desprinse din alt corp.

Albastru. Înseamnă că e venită. Margo o angajase în locul Babei. Baba murise săptămâna trecută și de-atunci magazinul fusese închis. Va sta la hotel sau își va închiria o cameră la cineva din mahala? Pentru început, era mai bine dacă sta la hotel. Să se obișnuiască cu locul. La sigur, Margo îi spusese acest lucru – nu poți intra în viața oamenilor așa, deodată. Orașul are nevoie de timp.

Și totuși, în secunda următoare, femeia cu șolduri se oprise la casa de vizavi. Fără prea multă curtoazie nou-venita intrase în viața lor.

*

Cineva întrebase dacă au supă kharcho. Nu aveau nimic cald de mâncare, nici măcar ciorbă. Bucătăreasa se îmbolnăvisese. La vitrină sta pireul, salata și hrișca de ieri. Au să mănânce tot, chiar de-i rece. Fără să hămăie. Milka îi știa. În doi ani de când lucra ca vânzătoare la această cantină ajunsese să-și cunoască clientela la fel de bine ca pe propriul corp. Majoritatea sunt muncitori în construcție. Bărbați vânjoși, cu dinți stricați, mâini nespălate ce put a sudoare și țigări ieftine. Luna trecută le-au trimis o echipă să le tragă apă la niște case, pun țevi subterane. Sunt veniți din Nord. La fel de needucați ca și localnicii, cu un miros neutru, cu mai puțină vorbărie la mâncare, dar mai multă hârâială atunci când trebuie să achite. Uneori au și clienți *normali*.

De când se concediasse Cristina, Milka nu-și mai cerceta clienții cu atenția de odinioară. Cristina era un adevărat psiholog. Lucrase cu acești oameni aproape zece ani. Era veselă și grasă. Oamenii grași trebuie să fie veseli. Când sunt triști, par și mai grași.

Rămase singura vânzătoare de la cantină și asta o întristă, o înstrăină de clienți. Îi vedea doar ca pe niște trunchiuri mișcătoare care vin, iau tava, își aleg mâncarea, achită, mănâncă, iau cheia de la WC din cutiuță, o aduc înapoi și închid ușa după ei. Înainte era altfel. Cristina o amuza. Împreună aveau obiceiul de a-și imagina ce fel de om e, ce viață are cutare sau cutare client *normal*.

Într-o joie din Postul Crăciunului intrase un tânăr, urmat de două fete. Ceruse borș și trei felii de pâine.

— Să pun smântână? îl întrebă Milka.

— Nu, nu, mulțumesc.

— E gratis.

— Eu țin post.

În urma lui, fetele ceruseră la fel. A doua dorise și un pahar de suc.

— Smântână?

— Nu! Și noi ținem post, urlă cea cu sucul. S-o audă tânărul. Și Dumnezeu.

— Post pe dracu', mârâi Cristina.

— De unde știi?

— Îți zic eu. Acestea țin altfel de post. Nu vezi cum îl ling din priviri?

— Și tu pe mulți îi lingi. Dar mergi la biserică.

— Ai să vezi!

Tânărul își mănca conștiincios borșul. Înghiți pâinea fără să o rumege prea mult. Se ridică tăcut, trecu pasiv pe lângă masa fetelor și închise ușa. În urma lui, fata cu sucul se apropie de vitrină și mai ceru o porție de salată cu doi cârnăciori.

— Ei, prințeso, ce ți-am spus eu?! Ele-s lihnite de foame, nu le trebuie smântână-n borș, da-n altă parte!

Milka se propti de un perete și începu să râdă. Își astupă gura cu palma, să nu facă zgomot, dar asta o înveseli și mai tare. Până la urmă trase un hohot lung și sonor.

— Mai ai multe de învățat, prințeso! o dojeni Cristina.

Milka învățase. Ciudat lucru, cât de multe poți vedea și învăța privind în fiecare zi cum oamenii duc lingura la gură.

Fără Cristina nu mai e la fel. Săptămâna trecută își anunțase șeful că se concediază. Știuse că nu va lucra toată viața la cantină. Simțea că ar trebui să mănânce din tacâmuri de restaurant, nu din cratițe arse. În momentele de adâncă sinceritate, Milka recunoștea că sunt puține șanse ca în viitorul apropiat să meargă la un restaurant. Măcar și din simplul motiv că acestea lipseau din oraș. La restaurant nu va merge, dar nici la cantină nu are să mai stea! Cine știe de cât timp va fi nevoie să dispară mirosul de slăjituri de pe pielea sa. Cât îl freci cu săpun și nu dispore. E nevoie de timp.

Bunica a învățat-o *timpul*.

*

Ar mai fi răbdat-o, dacă nu-și turna vopsea pe cap. Uneori se temea să nu ajungă tâmpită ca și bunica. Cică maică-sa tot așa fusese. Era ceva ereditar. Se temea să nu ajungă să vorbească prostii prea multe și prea des, să nu arunce hainele în mijlocul casei, să nu ascundă în fiecare noapte cuțitele de teamă să n-o taie dracii. Era bătrână și nu putea, dar, de cele mai multe ori, nu reușea să ajungă la WC: puneu curu-n gard și se

uda din picioare. Când era ghețuș, cădea. Începea să plângă și-o striga pe Milka. Fără întrebări și reproșuri pentru Dumnezeu, fără miorlăială și urme de mucenicie pe frunte, Milka se obișnuise. Știa că nu va dura la nesfârșit. Toți oamenii mor.

Vopseaua. Urât. Neașteptat. A decis că e timpul ca statul să aibă grijă de ea. A fost ușor să vorbească cu medicul. Au stabilit, pentru început, un termen de un an. Dacă barbituricele n-o vor face mai tâmpită, are să mai stea un an la ei. Și tot așa. Au fost de ajuns cinci luni ca s-o doboare. În mormântarea a fost simplă.

Moartea bunicii n-o marcase în niciun fel. Precum n-o marcase nici nebunia. Avuse grijă de ea în mod firesc, fără prea multă ură, fără prea multă dragoste. Și totuși, în dimineața când o sună de la spital, avuse impresia că toată viața ei așteptase anume acel telefon.

Cantina o apăsa mai tare decât bunica. Însă Milka avea destulă viață în ea. Chiar prea multă pentru o vânzătoare de cantină dintr-un oraș de uzine și aer negru. Ochii ei aveau viață. Pentru a-i accentua, își făcea mici cozi. Așa distrăgea atenția de la pistrui. Îi observai, oricum, dar nu păreau importanți. Purta breton. Avea părul rar, drept, până la umeri. Cu breton era frumos.

Arăta mai mult decât decent, mai mult decât un om de cantină. Nu întotdeauna lucrase la cantină. Făcuse școală, liceu, un an de facultate, aproape doi ani de vânzări într-un magazin de rufărie. Au urmat câteva luni de puturoșenie și apoi cantina. CV deloc impresionant. Mult mai impresionante și mai pline erau nopțile ei de amor. Când mai anatomice, când mai cu dulceață, la 26 de ani, Milka avea o viață sexuală activă.

Îi găsea. O găseau. Îi iubea cât ține noaptea sau săptămâna. O iubeau. Exact atâta iubire, cât e necesar ca ambii să termine. Avuse și relații serioase. Se sfârșiseră. Fără îmbrățișări de adio și săruturi lungi și băloase. Cuminte și frumos. Bărbații o educaseră. Treziseră în ea un motoraș care lucra nonstop. Devenise o femeie care știa ce poate și cât de tare poate. Nu era disperată sau bolnavă de sex, dar îi plăcea. De la bărbați luase atâta energie, atâtea senzații, își formase calități, viziuni, era ca un burete care a supt toată apa de pe masă, dar nu are unde s-o scurgă. Va pleca să-și scurgă buretele în altă parte și să sugă altă apă.

Mâine va telefona. Ce straniu anunț de angajare! Se evidenția dintre toate, era scris cu litere mari și colorate. Celelalte erau alb-negru și abia descifrabile. Înseamnă că acești oameni au bani, de vreme ce comandase un astfel de anunț. Original, dar mai degrabă straniu.

*

Despre Vera Cruz se vorbeau multe. Oamenii mai mult inventau decât povesteau ceea ce auziseră de la alții. Au fost timpuri când la TV și în ziare apăreau unul după altul reportaje despre legile de acolo, bunăstarea locuitorilor și fabrica lor de bomboane. În Vera Cruz se produceau unele dintre cele mai gustoase bomboane din țară. Vera Cruz se numeau. Erau Vera Cruz verzi, galbene, roșii, albastre. Și Vera Cruz negre. Cele mai scumpe.

Denumirea corectă, adevărată a orașului n-o mai ține minte nimeni. Îl numeau ca pe bomboane: Vera Cruz. Cu timpul, știrile despre acest oraș au încetat.

Mass-media era mult mai interesată de noile tatuaje de pe fundul vedetelor de 16 ani. Azi pe nimeni nu mai uimești cu un oraș care are propria Constituție, nu are internet și plătește bani grei locuitorilor necăsătoriți sau văduvi. Drept *consolare* pentru lipsa relațiilor sexuale.

La celălalt capăt al firului se auzi o voce de coțofană. Deranjant, dar suportabil. Urmase un șir de întrebări pe un ton robotizat: aveți rude, prieteni, soț, iubit? sunteți sau nu creștină? vă place să călătoriți? cât timp stați pe net? ce ziare citiți? ce emisiuni priviți? aveți sau nu datorii? ați avut sau nu datorii? ați făcut avort? cât de des întrețineți relații sexuale? câți parteneri ați avut în acest an? câți bani aveți pe card?

Nicio întrebare despre servicii, orele de lucru, salariu, recomandări. I s-a spus c-o vor suna după-amiază s-o anunțe dacă e sau nu potrivită.

ORAȘ CURAT ANGAJEAZĂ PERSOANĂ CURATĂ

Ar fi putut fi orice. Orice gen de lucru. Pentru ei conta mai mult viața ei sexuală și banii din cont decât ce fel de angajat ar putea fi. Omul este mai important decât serviciul.

Spre seară o sună. Cu aceeași repezeală și linie melodică neînsuflețită în glas, coțofana o anunță că este așteptată mâine dimineață la ora nouă, în biroul 5 al primăriei Vera Cruz. Primăria este la intrarea în oraș. Ar face bine dacă ar merge direct la ei, în oraș nu poate intra oricine dorește.

Cu adevărat, erau stranii. Mai exact, diferiți. Pentru că stranii sunt și cei care-și bagă macaroane în nas și fac selfie.

Ca să fie la 9:00 în oraș, trebuia să se trezească la 6:00. La 6:30 prin gară trece un autobuz spre un alt oraș. Vera Cruz era în drum. Nu merge niciun transport direct în acest oraș. Trebuie să se culce la 23:00, să doarmă bine, va sta în picioare. Dimineața sunt mulți.

O fustă sură, un maiou alb și un fel de bluză verde. Ușor de călcat, greu de boțit. Cozi la ochi și, poate, ruj. Să-și pună ceva de mâncare în geantă – nu știe exact cât va sta acolo și când va trece un alt autobuz înapoi. Bani de drum și câteva bancnote boțite în buzunarul de la fustă.

*

Litere mari, colorate, bogate alcătuiau un dulce Vera Cruz. Priveliștea din fața ei semăna izbitor de mult cu imaginile de pe desktopul de la calculator. Poate că-n lume sunt locuri mai frumoase. La sigur, sunt. Când trăiești într-un oraș plin de fier uzat, rugină, praf și nori negri, e nepolitic să cauți un frumos mai frumos.

O clădire mică, din cărămizi roșii, cu ferestre din lemn și flori în ferestre. Mimoze la toate opt. De partea cealaltă a drumului o clădire mult mai mare, tot din cărămizi, fără mimoze, dar la fel de *caldă*. Primăria și Fabrica de Bomboane străjuiau intrarea în oraș. Un drum lung, drept, cu felinare despărțea orașul în două. Pentru comoditate. Pe partea Primăriei erau casele de locuit. Pe partea fabricii erau școala, spitalul, sectorul de poliție, poșta, frizeria, magazinul. Pentru magazin o chemase. Moartea Babei îi luase prin surprindere și Vera Cruzul a fost nevoit să cheme pe cineva din afară.

Margo. Șefă resurse umane. Așa scria pe ușă. Rita. Margareta. La sigur era un nume fals. Să pui un nume atât de frumos unei femei atât de urâte e o crimă. Ca un fluture pe un căcat, așa era numele pentru femeia care o întâmpină pe Milka. Total asexuală. Cu obraji buhăiți. Ochii înguști, mici, șoricărești, părul scurt, lins, brațele și burta – aluat. O lucrare din plastilină a unui copil de grădiniță care prinse viață peste noapte.

Milka nu-și trădă dezgustul. Avea capacitatea ca, uneori, să țină la distanță informația pe care o auzea sau o vedea. Pentru ca aceasta să n-o lovească prea tare, iar ea să reacționeze prea impulsiv. Coțofana vorbi prima:

— După cum ați înțeles, e o urgență – vânzătoarea noastră a murit săptămâna trecută. Neașteptat pentru noi toți. De atunci magazinul este închis. Oamenii încep să se agite.

— Nu poate să o înlocuiască nimeni? Temporar.

— Domnișoară, în acest oraș nimeni nu înlocuiește pe nimeni, nu pretinde la locul celuiilalt. Avem exact atâtea locuri de muncă câți locuitori.

— Un număr stabil de locuitori.

— Da. V-am ales pe dumneavoastră, pentru că, dintre toți candidații care au răspuns anunțului nostru, sunteți cea mai potrivită. Desigur, dacă ați fost sinceră cu mine atunci când mi-ați răspuns la întrebări.

— Cât se poate de sinceră.

— N-o să vă supărați dacă o să vă mai adresez încă o dată unele întrebări? Doar că, de această dată, am să notez răspunsurile în această fișă. În cazul în care veți fi angajată fișa se va anexa la contract și, mai apoi, la dosarul dvs.

- Nicio problemă.
- Aveți rude?
- Nu.
- Soț?
- Nu
- Iubit?
- Nu.
- Câți ați avut în acest an?
- Iubiți?
- Da
- Niciunul.
- Dar bărbați?
- Patru.
- Copii?
- Nu am.
- Ați avortat vreodată?
- Nu.
- Sunteți sterilă?
- Nu cred.
- Sunteți creștină?
- Câteodată.
- Nu mă interesează dacă credeți sau nu în Dumnezeu. Orașul nostru plătește compensație reprezentanților altor religii. Avem doar biserică creștină. Desigur, ei pot merge la slujbele noastre.
- Sunt mulți locuitori cărora le plătiți astfel de compensații?
- Doar doi evrei.
- Bani în locul lui Dumnezeu. Frumos.
- Domnișoară, noi știm cât de importanți sunt banii.

Dacă veți fi angajată, vă asigur c-o să-i apreciați mult mai mult, veți cunoaște adevărata lor valoare.

— Am înțeles. Scrieți *creștină*.

— Intenționați să vă căsătoriți vreodată?

— Am doar 26. Nu știu, nu e un scop în sine.

— Să fiu sinceră: v-am ales pe dumneavoastră nu doar din lipsa de timp de a alege pe cineva mult mai bun, ci pentru că sunteți singură, nu aveți familie, soț, copil. Noi avem nevoie doar de-o singură persoană. Aveam doar un loc de muncă disponibil în oraș. Nu trebuie să vină mai mulți oameni.

— Dar s-ar putea să luați pe cineva cu familie sau prieteni și să meargă în weekend să-i viziteze.

— Nimeni nu pleacă de la noi. În cazul în care decideți să părăsiți orașul, o faceți pentru totdeauna și contra unei sume de bani care se împarte locuitorilor în mod egal drept daună morală. Pentru că-i lipsiți de dreptul de a vă mai vedea, de-a vă vorbi, de compania dvs. Apropo, aveți mulți prieteni?

— Cristina doar.

— Vă poate vizita o dată pe an.

— Tot se circulă pe aici, zâmbi Milka.

Începu să înțeleagă de ce această femeie urâtă are un astfel de serviciu. Dacă cineva cu o mutră un pic mai luminoasă i-ar fi povestit toate aceste lucruri, ar fi crezut că e o glumă. Pe Margo nu puteai să nu o crezi. Ușor, ușor, interviul de angajare luă direcția unei conversații. Lui Margo îi plăcu să răspundă la întrebări, deveni mai moale, așa avea posibilitatea să vorbească despre oraș:

— Se circulă. Nu suntem penitenciar. În fiecare an trimitem câte un elev să facă studii în afară. Aici avem gimnaziu, școală de meserii, cursuri serale. Tot necesarul pentru a pregăti elevii. În cazul în care cineva dorește să obțină o altă profesie, organizăm o comisie care evaluează capacitățile elevului, dacă este sau nu necesară o astfel de profesie orașului și decide dacă va merge sau nu la studii.

Îi plătim studiile, locuința și, după absolvire, elevul se întoarce.

— Și-n toți anii de facultate părinții nu-l pot vizita?

— Doar o dată pe an.

— Nu vi se pare prea dur?

— Nu. Oamenii de la noi trăiesc după legile pe care le-au alcătuit părinții, bunicii lor. Nu le încalcă și asta îi face fericiți. Spre exemplu, dvs. ați urmat o facultate?

— Doar un an de facultate.

— Asta e! Dacă cineva v-ar fi evaluat inițial capacitățile, poate că ați fi economisit banii de contract.

— Dacă am să vreau să mă mărit?

— Văduvelor și persoanelor necăsătorite orașul le plătește compensație generoasă pentru lipsa relațiilor sexuale. Și pentru a preîntâmpina adulterul. Dacă ar avea loc un adulter (coșofana își buhăi și mai tare obrazii), ar trebui să plătească amendă.

— Pentru dauna morală.

— Exact.

— Divorțuri sunt?

— Nu. Dar, Constituția spune că, în cazul în care un cuplu divorțează, inițiatorul trebuie să plătească orașului o anumită sumă de bani.

— Pentru daună morală.

— Ați prins firul.

— Deci, cum mă mărit?

— În prezent avem doar trei bărbați liberi: Isaak, dar este prea bătrân și pentru mine. Nu cred că va renunța la bani pentru a vă cere de soție. Eugen e văduv. O crește de unul singur pe Alexandra. E nevoie de bani pentru un copil. Mai este Filip, dar are o iubită în afară.

— Și cum se iubesc?

— Înțelegeți, Filip e avocat. Anul acesta s-a întors de la studii. Afară are o iubită, dar nu se poate căsători. Asta ar însemna ca el să plece din oraș... sau fata să vină încoace, dar noi nu avem loc.

— Pân' nu moare cineva...

— Nu încercați să fiți prea ingenioasă. La drept vorbind, el spera ca fata aceasta să fie angajată ca vânzătoare, dar ea nu ne-a telefonat.

— Deci, nici Filip nu este *disponibil*?

— Am putea da un anunț matrimonial la ziar. Desigur, o comisie va evalua candidaturile cele mai potrivite, iar dvs. veți alege un soț.

— Așa, cu comisie? Dragoste din gazetă?

— Dar cum e dragostea la voi? Cât de bine își știu femeile voastre soțul? Dacă aveți atâtea posibilități de a vă încerca bărbații înainte să-i luați, de ce, până la urmă, sunteți nefericite? Bătute, părăsite?

— Cât îmi veți plăti? Ca să nu-mi dau chiloții în jos și să-mi țin ochii în pământ?

— Sunteți un pic needucată.

Pe o femeie needucată, vulgară o mai poți șlefui, dar un cetățean needucat, vulgar, care nu respectă

legile era neacceptabil pentru Margo. Nu se grăbi să pună egalitate între aceste două noțiuni. Fata putea fi dată la brazdă.

— Sunt directă. Mult mai bine decât neghioabă, nu credeți?

Margo desenă pe hârtie niște cifre. Milkăi îi plăcu.

— Dacă îmi voi dori copii?

— Veți putea înfia unul. Dacă în oraș...

— ...va muri cineva.

— Milka, ar trebui să vedeți partea bună a lucrurilor. Copiii noștri au o copilărie fericită, nu umblă rupti, flămânzi, nespălați. Sunt puțini, dar veseli, sănătoși. Întregi. Perfecti.

Milka își aminti de copiii din orașul ei. Cum umblă pe vreme rece în curu' ud, cu ciorapi rupti, cum trag prena-dez. Unii dintre ei trăiesc cu tați libidinoși care-i mângâie noaptea, astupându-le gura ca să nu facă zgomot.

— Unde am să locuiesc?

— La hotel. Sau puteți închiria o cameră la cineva din oraș. Pentru o sumă simbolică, desigur. În scurt timp, din salariu, veți putea cumpăra o locuință. La noi casele sunt ieftine.

— Când va trebui să ies la lucru?

— Săptămâna aceasta.

— Nu am să reușesc să vând tot.

— Cristina poate să vă ajute, iar când are să vă viziteze, va aduce banii. Nu luați mobilier, avem destul aici. Luați strictul necesar.

— E adevărat că nu aveți internet?

— Primim ziare. Avem prea multă informație la TV, iar de rețele de socializare nu avem nevoie. Toți prietenii noștri sunt aici.

- Și nici linie telefonică?
- Puteți telefona doar în oraș.
- Toți prietenii mei vor fi aici...
- Pentru o perioadă, va trebui să purtați o eșarfă albastră. Ca locuitorii să știe că sunteți nou-venită, să nu creadă că sunteți străină și să vă denunțe la poliție. Ați observat că nu avem porți și nici câini cu dinți de fier. Oamenii păzesc orașul.
- Și turiștii?
- Se opresc la Primărie.
- Nimeni nu a fugit din acest oraș vreodată?
- Nu. Margo schiță un zâmbet.
- Sunteți cam ciudați. Ca martorii lui Iehova.
- Noi nu batem la ușa nimănui. Dimpotrivă, știți câtă lume bate la ușa noastră? Ei cred că *aici* e mai bine ca *acolo*. Aici e altfel, doar atât.
- Dacă toți se opresc la Primărie, cum am să dau și-o să primesc comanda de la magazin?
- O să veniți aici să vă dau o mașină. Veți ruga pe cineva să vă ajute să descărcați. Baba descărca singură.
- Era atât de bătrână?
- Nu. Îi ziceam așa în semn de respect. Dacă mai aveți întrebări, vă ascult. Sau poate să vă dau informația acasă? Îmi dau seama că vreți să vă mai gândiți. Văd că sunteți curioasă, întrebați de toate, dar mai bine studiați singură Constituția noastră.
- Da, trebuie s-o citesc. Să încerc să o înțeleg.
- O să ne înțelegeți.
- Margo... de unde aveți așa mulți bani în Vera Cruz?
- Din cutiile cu bomboane, domnișoară.

Bani, sex și bomboane. Ce pun în bomboanele acestea, de toți sunt așa dresați?! Cât de puternică trebuie să fie dorința sexuală ca să săvârșești un adulter și să plătești pentru asta? Sau să plătești și să părăsești orașul... Sau să omori pe cineva ca să-ți aduci femeie în așternut. (Margo nu-i vorbi de omoruri, în Vera Cruz erau doar mici încălcări.) Cât de seducători pot fi banii, să te mulțumești c-o labă caldă? Trei bărbați liberi în oraș și niciunul cu adevărat *liber*. Poate că ea avuse, simțise prea mult și nu mai știa ce e bine și ce e rău, ce se poate și ce nu, când se închide și când doar se apropie ușa unui dormitor străin. Poate că *aici* e prea mult sex, prea multe femei în călduri și bărbați cu țepușul încins. Noaptea se adună, ziua – se despart. Decât un porc în așternut, mai bine bani în portmoneu. Ai Milkăi nu erau porci. Doar unul a fost. Întotdeauna aluneca deasupra, avea burta mare, ovală, îi cobâlțâia ciorba. O apăsa tare.

Slavă Domnului, știe a se masturba. Chiar știe și poate, nu doar să frece aiurea degetele pe acolo. Ar putea sta o perioadă. Să adune bani destui. Va plăti și o vor lăsa. Aici nu mai e nimic de văzut. Are să vândă din rufe. Va pune anunț pe facebook. De restul se va ocupa Cristina. N-o întrebase pe Margo când poate primi vizita anuală, dar înțelegea că nu prea curând. Cristina o sfătui să ia seama și dacă o vor persecuta, să-i scrie. Nu se poate, nu au internet, telefon și nici poșta nu circulă. Își trimit scrisori doar unul altuia. Nu crede că sunt periculoși. Dimpotrivă, acești oameni s-au îngrădit de orice pericol. Au dat la o parte mizeria, au lăsat doar necesarul.